

[Undervisningsministeren]

de traditioner, vi har her i folketinget for et samarbejde omkring uddannelsesspørgsmål.

Jeg er enig med fru Gerda Møller i, at folk skal læse U 90 med omtanke. Selv om vi formentlig mener noget forskelligt med det, så mener også jeg helt principielt, at det bør man gøre, ligegyldigt hvad man læser. Men jeg er ikke enig i, at det centrale uddannelsesråd nedvurderer landets forældre. Jeg tror også, at mange forældre ønsker forandringerne, og jeg er slet ikke sikker på, at der er nogen modstrid mellem deres opfattelse og det, det centrale uddannelsesråd skriver f. eks. omkring konsrollerne, og som jeg har omtalt tidligere. Lighed er ikke, at folk ikke er forskellige, det er, at de skal behandles forskelligt, og det vil i virkeligheden sige – det var fru Gerda Møller ikke særlig meget inde på – at de svageste skal have mere. Det får vi lejlighed til at drøfte mere grundigt i morgen, hvor vi skal drøfte hele særforsorgen. Her har vi et af eksemplerne på de svageste i samfundet og også på, at samfundet, i hvert tilfælde set fra regeringens side, bør gøre en ekstra indsats for at hjælpe denne gruppe.

Jeg forstår oprigtig talt ikke, at fru Gerda Møller kan mene, at man fratager forældrene indflydelse på børnene, når man har dem i en børnehaveklasse. For det første har regeringen jo i sit oplæg præciseret, at vi lægger op til, at det skal være en pligt for kommunerne, men et tilbud til forældrene. Det er altså et valg, men et reelt valg, forældrene får. Jeg kunne forstå, hvis fru Gerda Møller havde sagt: det er utilfredsstillende med den ordening, vi har i dag, for forældrene har ikke et reelt valg. Der er nogle steder, hvor de ikke kan få deres barn i en børnehaveklasse, selv om de gerne vil, det vil vi gerne have ændret, vi vil gerne give dem et reelt valg. Må jeg lige tilføje, at det drejer sig om et tilbud på 3 timer. Derfor er det meget svært at se, at der er grund til den store forskrækkelse for den påvirkning, børnene kan få i løbet af disse 3 timer.

Fru Gerda Møller var også inde på – og det var hr. Svend Haugaard i øvrigt også – afskaffelse af mesterlæren. Fru Gerda Møller spurgte, om ministeren ikke var klar over, at det var nedstemt i folketinget. Her tror jeg fru Gerda Møller husker galt. Det er ikke nedstemt i folketinget. Det, der er nedstemt i folketinget, var et bestemt skæringsår for, hvornår mesterlæren skulle afskaffes. Det,

der blev vedtaget i forbindelse med EFG-loven, var, at det blev lagt ud til de faglige udvalg, og det vil i realiteten sige, at mesterlæren kan afskaffes, i det omfang de faglige udvalg bliver enige om det.

Det ærgrede mig, at fru Gerda Møller ikke loftede sløret for lidt af det, som Arbejdsgiverforeningen heller ikke har løftet sløret for i forbindelse med U 90, nemlig den postulerede modsætning mellem dygtighed og lighed. Hvad er det for en forskel? Hvad vil det sige at bygge det hele op på dygtighed? Hvad forestiller man sig? Jeg forventer ikke, at fru Gerda Møller skal kunne svare her i aften. Det er klart, at man kan ikke på stående fod lave en stor, sammenhængende plan, der hviler på noget andet, men jeg synes, det er ærgerligt, at Arbejdsgiverforeningen ikke har gjort det, og jeg synes, det ville være spændende, hvis andre ville forsøge at gøre det.

Må jeg sige til hr. Ingolf Knudsen, at jeg synes, det lignede et indlæg, der var skrevet til noget helt andet. Måske mest en videreførelse af Per Stig Møllers sidste bog. Det skal jeg derfor ikke her gå ind på. Jeg synes, det i alle tilfælde for mig var meget svært at se en egentlig sammenhæng med både U 90 og den redegørelse, regeringen har lagt frem.

Jeg har ikke meget at sige til fru Ebba Strange ud over, at jeg er enig i, at det kan være vældig svært med en sammenhængende plan, og også, at det er svært med et helhedssyn, fordi, som jeg tror fru Ebba Strange sagde, verden ser ud, som den gør. Men jeg ville drage den modsatte konklusion af den, fru Ebba Strange drog, nemlig at når vi lever i et samfund med en økonomisk krise, med deraf svigtende ressourcer også til uddannelsesformål, med en muligvis svigtende folkelig forståelse for nogle af disse ting, så er det pinende nødvendigt, at vi får en sammenhængende plan, og at vi får den diskuteret bredt. Jeg synes næsten, man kan sige, at det, at vi nu befinder os i 1978, er en understregning af, at vi må have den og andre efterfølgende planer. Jeg er i øvrigt enig i, at det i en sådan situation er vigtigt at satse økonomiske ressourcer også på uddannelsesområdet.

Hr. Svend Haugaard læste imellem linjerne, at der stod 12 års uddannelsepligt i U 90. Det læser jeg ikke, og jeg skal nøjes med at henvise til det, regeringen har skrevet i sin redegørelse side 4, hvor vi faktisk understre-